

Než dojeli k širokému ohbí řeky Temže, cítil král Jindřich, jak se chvěje. Přestože Westminsterský palác už měli na dohled, byli stále půl míle na západ od samotného Londýna. Říkalo se, že se obě části města každým rokem sblížují, jak kupci budují na levných pozemcích v dosahu městských trhů dílny a sklady a Londýn se rozrůstá za obvod římských hradeb.

Tma jen zhoršila už tak hroznou lezavou zimu. Za soumraku přinesl vítr spršku ledových krupek, ale ty za králův špatný stav nemohly. Jindřich byl sám zděšen, jak je slabý. Údy měl tak ochablé, že jej sotva dvacet mil v koňském sedle proměnilo v úpějíci uzlíček bolesti a pod brněním z něho lil pot. Chvilími měl pocit, že nebýt těch ocelových plátů, které ho držely zpříma, upadl by.

Původně neměl v úmyslu vydat se do Westminsterského paláce s celým průvodem, ale na hradě Windsor se našlo téměř čtyřicet ochotných lordů. Sotva se rozkřiklo, že král vstal z lůžka a chystá se do Londýna, rozlehl se všude jásot a dupot, jako lavina se šířil hradem a přeskočil do města, kde ho znásobilo tisícero hrdel, až dosáhl intenzity zimní vichřice.

Před odjezdem musel ještě Jindřich přečkat vánoční mši v kapli svatého Jiří. Zatímco všichni přítomní vzdávali díky Pánu za královo uzdravení, on sám mezi nimi seděl nehybný a bledý. Chystanou velkou hostinu rozchvátili lidé, jak pobíhali sem a tam a vzrušeně sháněli koně i sluhy, aby se mohli připojit k Jindřichovi. Zimní slunce už viselo nízko nad nachovým obzorem, když se král doprovázený více než stovkou mužů s meči a v brnění vydal na cestu. V mrazivém větru se nad průvodem třepotaly praporce s královskými lvy.

Westminsterský palác stál kus od Londýna proti proudu Temže, dostatečně daleko od odporných miazmat, z nichž se každé léto šířily nemoci. Jindřich zvolil cestu po březích řeky. Po jednom boku měl Buckinghamu, po druhém hraběte Percyho; zbytek pánů, jedoucích v semknutých řadách těsně za sebou, vedl Derry Brewer. Král už zpomalil koně do kroku, aby si trochu odpočinul. Cesta z Windsoru jim zabrala pět hodin, možná i víc, a on se začínal obávat, že přecenil své síly. Věděl, že kdyby omdlel a upadl, utrpěla by jeho prestiž ránu, z níž už by se nemusela vzpamatovat. York zatím stále držel Somerseta ve vězení a Jindřich věděl, že když bude příliš otálet, mohl by to být Somersetův konec. A kromě toho musel od Yorka získat královskou pečeť. Neměl na vybranou, musel se překonat a potlačit bušení srdce i bolest vystřelující z každého kloubu a šlachy. Nikdy se necítil tak vyčerpaný, ale znovu a znovu si připomínal, že i Kristus cestou na Kalvárii třikrát klesl. Já neklesnu, říkal si v duchu, a pokud ano, zase vstanu, vyšvihnu se do sedla a budu pokračovat v cestě.

Teď, na dohled od Westminsteru, cítil tíhu očekávání těch, kdo jej následovali, znovu probuzenou víru každého z lordů, které v uplynulém roce odstavili Yorkovi oblíbenci. Jejich stížnosti proti rodu Nevillů dosud nikdo nebral vážně, jejich žaloby zamítali soudci placení lordem protektorem. Teď se král probral z mdloby a oni celí okřáli jakoby opilí štěstím. Rozradostnila je i skutečnost, že obyvatelé vesnic kolem Londýna vybíhali na silnici, aby pozdravili projíždějícího Jindřicha. Opustili sváteční tabule i bohoslužby, stáli podél cest a jásali, když rozpoznali barvu praporců a došlo jim, že je král konečně zpátky. Stovky lidí zaplnily každé volné prostranství a snažily se neztratit panovníka z dohledu. Ten zatím toužil jen po odpočinku. Nohy v brnění se mu třásly a kolikrát zvedl ruku, aby si otřel pálící pot z očí, ale jeho rukavice pokaždé jen zaskřípala o železné hledí přilby.